

[Arbejdsministeren]

bage, dengang der var en, der hed Østrup, som sendte københavnerbørn på landet. Jeg kom ud som københavnsk feriepig, og det var jeg i otte år af fem ugers varighed hver gang, så jeg har nogle ugers erfaring; det er noget, der ligger meget langt tilbage, som hr. Poul Nødgaard måske selv kan regne ud. Men der fik jeg indtryk af, at man har meget travlt og er meget engageret på landet, ingen tvivl om det. Det var i øvrigt gode oplevelser, vil jeg godt fortælle hr. Poul Nødgaard.

Hr. Poul Nødgaard spurgte også om, hvordan forhandlingerne er foregået. Sagen var jo den, at efter eller nogenlunde samtidig med, at SF's forslag havde været til behandling, kom organisationerne med deres egne forslag, fordi man havde forståelse for, at en grad af modernisering var nødvendig og nogle ting skulle gøres mere tidssvarende. Arbejdsministeriets embedsmænd fik samlet folk og skabt et forhandlingsklima, som gjorde, at man opnåede den fælles forståelse, der er baggrund for dette lovforslag. Sådan var forløbet, og det mener jeg også er den bedste procedure, når man skal lave lovgivning på arbejdsmarkedet, for det giver efterfølgende maksimale muligheder for, at parterne selv kan forme hverdagen, som man nu gerne vil have den.

Til hr. Kirkegaards bekymring vedrørende § 8 om, at det bliver et politisk anliggende: Det ville jo betyde, at vi skulle blande os i overenskomsterne, og det har jeg svært ved at forestille mig at min forgænger skulle have lyst til. Hvis man ikke synes, at den kollektive overenskomst er fleksibel nok, må parterne hver især tage det op til forhandling ved næste overenskomstperiode.

Så spørger hr. Kirkegaard, hvad der i § 2, stk. 2, menes med, at det ikke skal være til ugunst for lønmodtagerne. Ja, der ligger det i det, at hvis man indgår aftaler på arbejdsmarkedet, skal begge parter overholde dem, og det, vi præciserer her, er, at det ikke må være til ugunst for lønmodtagerne. Når det drejer sig om de fleksible arbejdsvilkår eller arbejdstider, er det som før nævnt de overordnede forhandlinger, man må i gang med, og vi vil ikke blande os i landsdækkende overenskomster, uanset hvem der indgår dem, for det er også et aftaleanliggende.

Jeg vil meget appellere om, at Venstre og De Konservative prøver at læse, hvad de har sagt i

andre diskussioner om, hvor vigtigt det er, at parterne på arbejdsmarkedet selv får lov til at lave aftaler. Det er lige præcis det, der er hovedpointen i dette forslag. Men jeg vil som sagt naturligvis bidrage til, at udvalgsarbejdet både kan foregå afklarende, opklarende og positivt, og hvis det kan føre til, at der bliver et bredt flertal omkring denne lov, vil jeg selvfølgelig glæde mig over det. Jeg kan i hvert fald konstatere, at vi har mulighed for at få loven igennem med den velvilje, der er vist fra mange ordføreres side.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg lovede i min korte bemærkning, at jeg ville prøve på at give et svar på selvstændighedskulturen. Jeg står her med en bog om Lars Bjørnbak, som omhandler det danske landbodemokratis – Venstres – historie, og her bliver man fuldstændig klar over, hvad der menes med selvstændighedskultur. Det står klart og tydeligt heri, at det, man mener, er, at man har ejendomsret også over de ansatte. Man skriver det på denne måde:

»Fordringen om en normal arbejdsdag måt anses for et sådant brud med det personlige frihedsbegreb.«

Derfor er jeg fuldstændig klar over, at det selvfølgelig også ville blive trukket frem her. Der står også noget om, hvordan lønsystemet virker. Det skal jeg lade være med at citere i denne anledning, men jeg vil give et svar til Fremskridtspartiet.

§ 2 er jo meget, meget klar i sit indhold: Man kan skriftligt aftale, at loven ikke finder anvendelse, men der står også, hvad loven skal indeholde, nemlig de almindelige regler for ansættelse. Og så står der, at loven ikke ved aftaler kan fraviges til ugunst for lønmodtageren, og derved forstås selvfølgelig, at de regler, der ligger i dette lovforslag, kan man ikke fravige.

Jeg forstår på de spørgsmål, der er rejst, at man prøver på at køre frem med nogle gamle modsætninger mellem Venstre og De Konservative på den ene side og Socialdemokratiet og de socialliberale på den anden. Men jeg synes faktisk, at tiden er løbet fra disse grøftegraverier, og at vi i stedet skulle prøve at nå hinanden, især når parterne har gjort så god en indsats, som der her er tale om.